

Arrest

nr. 219 623 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 23 mei 2018 België binnen en dient op 25 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juli 2018 wordt aan de Franse autoriteiten gevraagd om verzoeker terug te nemen overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 26 juli 2018 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 17 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1991

geboorteplaats : N. P.

nationaliteit : Servië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 23.05.2018 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 24.05.2018, bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 25.05.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 25.05.2018. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te N. P. (...)1991 en verklaarde over het staatsburgerschap van Servië te beschikken.

Een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en de Europese visadatabank toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een verzoek om internationale bescherming achtereenvolgens door de Franse, Luxemburgse en uiteindelijk opnieuw de Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden geregistreerd. De Franse autoriteiten hebben op datum van 26.07.2018 een akkoord tot terugname gegeven voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 17.07.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk en Luxemburg. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 17.07.2018 verder dat hij in circa maart 2015 vanuit Servië per bus legaal via Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar Frankrijk reisde waar hij in maart 2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk in Metz een verzoek om internationale bescherming indiende en tot begin 2017 in een opvangcentrum verbleef en in een sociaal appartement in Metz. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk begin 2017 werd afgewezen. Vanuit Frankrijk zou betrokkene vervolgens begin 2017 naar Luxemburg gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Luxemburg begin 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij in Luxemburg in een opvangcentrum in Luxemburg-Stad en Esch verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek in Luxemburg niet in overweging werd genomen aangezien hij de Dublinprocedure doorliep en dat hij van Luxemburg naar Frankrijk diende terug te keren. Na ongeveer zes maanden zou betrokkene eind 2017 Luxemburg verlaten hebben en terug naar Frankrijk gereisd zijn waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij in Metz verbleef tot midden 2018 en dat zijn verzoek in Frankrijk opnieuw werd afgewezen. Vanuit Frankrijk zou betrokkene midden 2018 per trein via Luxemburg naar België gereisd zijn waar hij op 23.05.2018 zou zijn aangekomen. Eén dag later, op 24.05.2018, bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 25.05.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 25.05.2018. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene legde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een paspoort op zijn naam neer met nummer 009268296 maar

weigerde dit bij de DVZ in bewaring te geven. Betrokkene verklaarde verder dat hij zijn identiteitskaart in Frankrijk verloren is en dat het document niet meer geldig was.

Rekening houdende met de gegevens uit het Eurodacverslag van 24.05.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een verzoek om internationale bescherming achtereenvolgens door de Franse, Luxemburgse en uiteindelijk opnieuw de Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd en de verklaringen van betrokkene dat hij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat dit werd afgewezen en dat hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende in Luxemburg maar hij op basis van de Dublin-III-Verordening terug diende te keren naar Frankrijk waar hij vervolgens een volgend verzoek om internationale bescherming indiende dat in Frankrijk werd afgewezen waarna betrokkene Frankrijk verliet en via Luxemburg naar België reisde waar hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 19.07.2018 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten hebben op 26.07.2018 een akkoord tot terugname gegeven voor betrokkene op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Franse autoriteiten erkennen hiermee expliciet dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke Lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Franse autoriteiten op 26.07.2018 het Belgische terugnameverzoek van 19.07.2018 hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en daarmee expliciet erkennen dat Frankrijk de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Wat betreft redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang en van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke Lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij verkiest dat zijn verzoek om internationale bescherming in België behandeld zou worden. Betrokkene verklaarde verder dat de Luxemburgse autoriteiten zijn verzoek niet in overweging wilde nemen en dat hij de Franse autoriteiten hem een bevel gaven om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaarde verder dat hij zowel in Frankrijk als in Luxemburg op een correcte manier behandeld werd (DVZ, vraag 33). Wat betreft de verklaringen die betrokkene aflegt over Luxemburg dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen. De Franse autoriteiten hebben op 26.07.2018 immers het Belgische

terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en geven daarmee expliciet te kennen dat Frankrijk de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Gezien het voorstaande is een overdracht naar Luxemburg dan ook niet aan de orde. Wat betreft de verklaringen die betrokkene aflegt ten opzichte van Frankrijk dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk correct behandeld werd maar dat zijn verzoeken in Frankrijk werden afgewezen en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk werden afgewezen en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Zoals eerder reeds werd uiteengezet, dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Zoals reeds uiteengezet heeft Frankrijk eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene brengt aldus geen gerechtvaardigde redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten aan die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk (Claire Salignat e.a., "National Country Report France", AIDA – Asylum Information Database, last updated 28.02.2018; Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/17 The State of the World's Human Rights: France", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/18: The State of the World's Human Rights: France", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – France", US Department of State, publicatie 2017 ; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - France", US Department of State, publicatie 2018) blijkt dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende

en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Frankrijk momenteel een hogere instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na haar overdracht aan de Franse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Frankrijk en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde

Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 17.07.2018 met betrekking tot familieleden in België of Europa dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 17.07.2018 dat er niet echt een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene verklaarde verder dat hij wat Frans spreekt waardoor hij zich op zijn gemak voelt in België (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten het gegeven dat hij wat Frans spreekt geen specifieke redenen aanbrengt waarom hij precies een verzoek om internationale bescherming in België wil

indienen (DVZ, vraag 31). Wat betreft deze aangehaalde reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen – met name dat hij wat Frans spreekt – dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere Lidstaat werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 17.07.2018 dat hij in goede gezondheid is en geen medicatie neemt (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Franse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten op de luchthaven van Toulouse - Blagnac in Frankrijk.”

Op 21 november 2018 verzoekt België de Franse autoriteiten om de termijn voor overdracht te verlengen tot achttien maanden omdat verzoeker is ondergedoken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 46 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) juncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen juncto schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Artikel 46 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt:

BEROEPSPROCEDURES:

Artikel 46 Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

1. *De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:*

a) een beslissing die inzake hun verzoek om internationale bescherming is gegeven, met inbegrip van een beslissing: i) om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus; ii) om een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 33, lid 2; iii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 43, lid 1; 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/83 NL iv) om een behandeling niet uit te voeren krachtens artikel 39;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 27 en 28 te hervatten; c) een beslissing tot intrekking van de internationale bescherming krachtens artikel 45.

2. *De lidstaten zorgen ervoor dat personen van wie door de beslissingsautoriteit is erkend dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Onverminderd lid 1, onder c), kan een lidstaat, indien de door hem verleende subsidiaire beschermingsstatus dezelfde rechten en voordelen biedt als de vluchtelingenstatus uit hoofde van het recht van de Unie en het nationale recht, een beroep tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus als niet-ontvankelijk beschouwen omdat de verzoeker er onvoldoende belang bij heeft om de procedures voort te zetten.*

3. *Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*

4. *De lidstaten stellen redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk. De lidstaten kunnen ook voorzien in een ambtshalve toetsing van krachtens artikel 43 genomen beslissingen.*

5. *Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.*

6. *In het geval van een beslissing om: a) een verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen overeenkomstig artikel 32, lid 2, of als ongegrond na behandeling overeenkomstig artikel 31, lid 8, behoudens de gevallen waarin deze beslissingen zijn genomen op basis van de in artikel 31, lid 8, onder h), genoemde omstandigheden; b) een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen krachtens artikel 33, lid 2, onder a), b) of d); c) het opnieuw in behandeling nemen van het dossier van de verzoeker te weigeren nadat de behandeling ervan overeenkomstig artikel 28 is beëindigd; of d) een verzoek niet of niet volledig te behandelen overeenkomstig artikel 39, is een rechterlijke instantie bevoegd om, op verzoek van de betrokken verzoeker of ambtshalve, uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven, indien deze beslissing resulteert in een beëindiging van het recht van de verzoeker om in de lidstaat te blijven, en het nationale recht in dergelijke gevallen niet voorziet in het recht om in de lidstaat te blijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel..*

7. *Lid 6 is uitsluitend van toepassing op de in artikel 43 bedoelde procedures mits: a) de verzoeker over de nodige tolkdiensten en rechtsbijstand beschikt, en minstens een week de tijd heeft om het verzoek op te stellen en aan de rechterlijke instantie de argumenten voor te leggen om hem, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel, het recht te verlenen op het grondgebied te blijven; en b) in het kader van de behandeling van het in lid 6 bedoelde verzoek, de rechterlijke instantie de feitelijke en juridische aspecten van de negatieve beslissing van de beslissingsautoriteit onderzoekt. Indien niet is voldaan aan de onder a) en b) genoemde voorwaarden, is lid 5 van toepassing.*

8. De lidstaten staan de verzoeker toe om op het grondgebied te blijven in afwachting van de uitkomst van de in de leden 6 en 7 bedoelde procedure om te bepalen of de verzoeker al dan niet op het grondgebied mag blijven.

9. De leden 5, 6 en 7 doen geen afbreuk aan artikel 26 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

10. De lidstaten kunnen termijnen vastleggen voor het onderzoek door de in lid 1 bedoelde rechterlijke instantie van beslissingen van de beslissingsautoriteit.

11. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving tevens de voorwaarden vastleggen waaronder ervan kan worden uitgegaan dat een verzoeker zijn rechtsmiddel zoals bedoeld in lid 1, impliciet heeft ingetrokken of daarvan heeft afgezien, en wel tezamen met de regels inzake de procedure die moet worden gevolgd.

Er is een wetswijziging in Frankrijk (wet n° 2018-778 van 10 september 2018) die stelt dat de beroepstermijn voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn van een veilig land van herkomst (Servië werd erkend als veilig land van herkomst door de Franse autoriteiten) slechts een termijn om beroep in te dienen krijgen van 15 dagen (ipv 30 dagen), en het dient ook benadrukt te worden dat de beroepsprocedure geen schorsende werking meer heeft.

Het feit dat het beroep geen schorsende werking heeft, maakt een schending uit van artikel 46 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) aangaande het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Zolang het beroep geen schorsende werking heeft, en de verzoeker om internationale bescherming zelfs tijdens de beroepsprocedure kan gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst, is er geen recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Niet alleen bestaat dan ook de kans dat verzoeker, gedurende een beroepsprocedure gerepatrieerd wordt, uiteraard heeft hij gedurende de beroepsprocedure uiteraard dan ook geen kans om opgevangen te worden. Ook dit maakt een schending uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de wetwijziging in Frankrijk tot gevolg heeft dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig van een veilig land van herkomst, slechts over een beroepstermijn van 15 dagen beschikken en dat de beroepsprocedure geen schorsende werking meer heeft. Hij zou dus niet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel in Frankrijk. Dit zou niet afdoende zijn onderzocht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds twee verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend bij de Franse autoriteiten. Hij toont alleszins niet aan dat hij niet over een effectief rechtsmiddel heeft beschikt.

Indien verzoeker de mening is toegedaan dat de Franse autoriteiten artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU verkeerd zouden hebben omgezet, dient hij voor de Franse rechtbank / het HJEU daartoe de geëinde procedure in te leiden.

Richtlijn 2013/32/EU voorziet inderdaad in artikel 46, lid 5, als algemeen principe in een automatisch schorsend beroep waarbij verzoekers worden toegestaan op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

Artikel 46, leden 6 tot 8 van Richtlijn 2013/32/EU staat slechts in bepaalde gevallen een uitzondering op dit automatisch schorsend beroep toe, meer bepaald:

— bij sommige beslissingen die genomen worden overeenkomstig de versnelde procedure van artikel 31, lid 8;

— bij sommige niet-ontvankelijkheidsbeslissingen die genomen worden overeenkomstig artikel 33, lid 2;

— bij weigeringen tot het opnieuw in behandeling nemen van het dossier van verzoeker nadat de behandeling ervan overeenkomstig artikel 28 (impliciete weigering) is beëindigd;

— bij beslissingen om een verzoek niet of niet volledig te behandelen overeenkomstig artikel 39 (Europees veilig derde land);...

Dat de beroepstermijn van 15 dagen zou ingaan tegen een bepaling van Richtlijn 2013/32/EU wordt evenmin aangetoond.

Ten overvloede blijkt uit lezing van de door verzoeker vermeldde wetwijziging : « LOI no 2018-778 du 10 septembre 2018 pour une immigration maîtrisée, un droit d’asile effectif et une intégration réussie » en uit raadpleging van de officiële websites van OFPRA (“L’Office français de protection des réfugiés et apatrides”) en het bevoegde rechtscollege “La Cour nationale du droit d’asile” (CNDA) (zie: <https://www.ofpra.gouv.fr/fr/asile/les-voies-de-recours> en <http://www.cnda.fr/Demarches-et-procedures/Introduire-un-recours-devant-la-CNDA>) niet dat de wijzigingen van die aard zijn dat zij zouden ingaan tegen de richtlijn 2013/32/EU.

Een schending van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 18.1.d) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat er in Frankrijk een wetswijziging is (wet nr. 2018-778 van 10 september 2018) die stelt dat de beroepstermijn voor verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit een veilig land van herkomst, wat Servië in Frankrijk is, slechts vijftien dagen is en dat de beroepsprocedure geen schorsende werking heeft. Verzoeker meent dat het gebrek aan schorsende werking een schending uitmaakt van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) en geen recht op daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert. Verzoeker kan tijdens de beroepsprocedure worden gerepatrieerd en heeft tijdens de procedure dan ook geen kans om opgevangen te worden. Verzoeker meent dat hierdoor een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie.

Artikel 46 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun verzoek om internationale bescherming is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus;

ii) om een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 33, lid 2;

iii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 43, lid 1;

iv) om een behandeling niet uit te voeren krachtens artikel 39;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 27 en 28 te hervatten;

c) een beslissing tot intrekking van de internationale bescherming krachtens artikel 45.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat personen van wie door de beslissingsautoriteit is erkend dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Onverminderd lid 1, onder c), kan een lidstaat, indien de door hem verleende subsidiaire beschermingsstatus dezelfde rechten en voordelen biedt als de vluchtelingenstatus uit hoofde van het recht van de Unie en het nationale recht, een beroep tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus als niet-ontvankelijk beschouwen omdat de verzoeker er onvoldoende belang bij heeft om de procedures voort te zetten.

3. Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg.

4. De lidstaten stellen redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk.

De lidstaten kunnen ook voorzien in een ambtshalve toetsing van krachtens artikel 43 genomen beslissingen.

5. Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

6. In het geval van een beslissing om:

a) een verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen overeenkomstig artikel 32, lid 2, of als ongegrond na behandeling overeenkomstig artikel 31, lid 8, behoudens de gevallen waarin deze beslissingen zijn genomen op basis van de in artikel 31, lid 8, onder h), genoemde omstandigheden;
b) een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen krachtens artikel 33, lid 2, onder a), b) of d);
c) het opnieuw in behandeling nemen van het dossier van de verzoeker te weigeren nadat de behandeling ervan overeenkomstig artikel 28 is beëindigd; of
d) een verzoek niet of niet volledig te behandelen overeenkomstig artikel 39, is een rechterlijke instantie bevoegd om, op verzoek van de betrokken verzoeker of ambtshalve, uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven, indien deze beslissing resulteert in een beëindiging van het recht van de verzoeker om in de lidstaat te blijven, en het nationale recht in dergelijke gevallen niet voorziet in het recht om in de lidstaat te blijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

7. Lid 6 is uitsluitend van toepassing op de in artikel 43 bedoelde procedures mits:

a) de verzoeker over de nodige tolkdiensten en rechtsbijstand beschikt, en minstens een week de tijd heeft om het verzoek op te stellen en aan de rechterlijke instantie de argumenten voor te leggen om hem, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel, het recht te verlenen op het grondgebied te blijven; en
b) in het kader van de behandeling van het in lid 6 bedoelde verzoek, de rechterlijke instantie de feitelijke en juridische aspecten van de negatieve beslissing van de beslissingsautoriteit onderzoekt. Indien niet is voldaan aan de onder a) en b) genoemde voorwaarden, is lid 5 van toepassing.

8. De lidstaten staan de verzoeker toe om op het grondgebied te blijven in afwachting van de uitkomst van de in de leden 6 en 7 bedoelde procedure om te bepalen of de verzoeker al dan niet op het grondgebied mag blijven.

9. De leden 5, 6 en 7 doen geen afbreuk aan artikel 26 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

10. De lidstaten kunnen termijnen vastleggen voor het onderzoek door de in lid 1 bedoelde rechterlijke instantie van beslissingen van de beslissingsautoriteit.

11. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving tevens de voorwaarden vastleggen waaronder ervan kan worden uitgegaan dat een verzoeker zijn rechtsmiddel zoals bedoeld in lid 1, impliciet heeft ingetrokken of daarvan heeft afgezien, en wel tezamen met de regels inzake de procedure die moet worden gevolgd.”

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt over de procedure inzake een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon

die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

“Wat betreft de verklaringen die betrokkene aflegt ten opzichte van Frankrijk dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk correct behandeld werd maar dat zijn verzoeken in Frankrijk werden afgewezen en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk werden afgewezen en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Zoals eerder reeds werd uiteengezet, dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Zoals reeds uiteengezet heeft Frankrijk eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene brengt aldus geen gerechtvaardigde redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten aan die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij stelt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Frankrijk zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ook wordt erop gewezen welke procedures verzoeker reeds gevoerd heeft in Frankrijk:

“Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk in Metz een verzoek om internationale bescherming indiende en tot begin 2017 in een opvangcentrum verbleef en in een sociaal appartement in Metz. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk begin 2017 werd afgewezen. Vanuit Frankrijk zou betrokkene vervolgens begin 2017 naar Luxemburg gereisd zijn. (...) Na ongeveer

zes maanden zou betrokkene eind 2017 Luxemburg verlaten hebben en terug naar Frankrijk gereisd zijn waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij in Metz verbleef tot midden 2018 en dat zijn verzoek in Frankrijk opnieuw werd afgewezen. Vanuit Frankrijk zou betrokkene midden 2018 per trein via Luxemburg naar België gereisd zijn waar hij op 23.05.2018 zou zijn aangekomen.”

Hieruit blijkt dat verzoeker al twee maal een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk, dat hij tijdens de behandelingsduur van deze verzoeken opvang kreeg, dat zijn verzoeken werden afgewezen, dat hij geen beroep instelde en vrijwillig uit Frankrijk vertrok.

2.3.4. De Procedurerichtlijn voorziet in artikel 9 dat verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat mogen verblijven gedurende de behandeling van het verzoek in eerste aanleg. Artikel 46, vijfde lid van de Procedurerichtlijn bepaalt dat verzoekers op het grondgebied van de lidstaat mogen blijven gedurende de beroepstermijn en ook, wanneer zij binnen de termijn beroep hebben ingediend, in afwachting van de uitkomst van het beroep. Hierop zijn uitzonderingen voorzien in artikel 46, zesde lid van de Procedurerichtlijn. Deze uitzonderingen betreffen onder andere het beroep tegen een beslissing om een verzoek kennelijk ongegrond te beschouwen overeenkomstig artikel 32, lid 2 van de Procedurerichtlijn (beslissing in versnelde procedure, onder meer over een onderdaan van een veilig land van herkomst of over een volgend verzoek om internationale bescherming) en het beroep tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen na behandeling overeenkomstig artikel 31, lid 8 van de Procedurerichtlijn (beslissing in versnelde procedure, onder meer over een onderdaan van een veilig land van herkomst of over een volgend verzoek om internationale bescherming). Ook het beroep tegen een beslissing waarbij een verzoek als niet-ontvankelijk wordt beschouwd krachtens artikel 33, lid 2 van de Procedurerichtlijn, onder meer omdat het een volgend verzoek is en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd, valt hieronder. Deze uitzonderingen gelden in het geval er een rechterlijke instantie bevoegd is om op verzoek van de betrokkene of ambtshalve uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat het in strijd is met artikel 46 van de Procedurerichtlijn dat de beroepsprocedure in Frankrijk in het geval van een onderdaan van een veilig land van herkomst geen schorsende werking meer heeft. Zoals hierboven uiteengezet, voorziet de Procedurerichtlijn zelf in uitzonderingen op de schorsende werking van de beroepsprocedure, onder meer in het geval van een beroep tegen een hierboven geschetste beslissing in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst en in het geval van een beroep tegen een hierboven geschetst volgend verzoek, situaties die van toepassing zijn op verzoeker. Verzoeker toont daarnaast niet aan dat de mogelijkheid niet zou bestaan dat hij kan vragen om in afwachting van het beroep toch op het grondgebied van de lidstaat te blijven.

Wat betreft de beroepstermijn wordt erop gewezen dat artikel 46, vierde lid van de Procedurerichtlijn voorschrijft dat de lidstaten redelijke termijnen vaststellen opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan uitoefenen en dat deze termijnen het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken. Verzoeker vermeldt een beroepstermijn van vijftien dagen voor verzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, maar hij toont echter niet aan dat deze termijn onredelijk kort zou zijn. Hij heeft overigens geen belang bij dit onderdeel van het middel, gezien de beroepstermijn in België in het geval van een versnelde procedure, zoals onder andere bij een onderdaan afkomstig uit een veilig land van herkomst of bij een volgend verzoek om internationale bescherming, tien dagen is, wat nog korter is dan de door hem vermelde beroepstermijn in Frankrijk.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldig onderzoek van de elementen van het dossier in het licht van artikel 46 van de Procedurerichtlijn. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van dit artikel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET